

CEDERBORGH, FREDRIC, STJERNSTOLPE, JONAS MAGNUS

**Samlaren. Vitter ströskrift. =Stockholm. 1-3.
1814-15=. : [Del 3] : Tredje häftet.**

Stockholm
1815

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

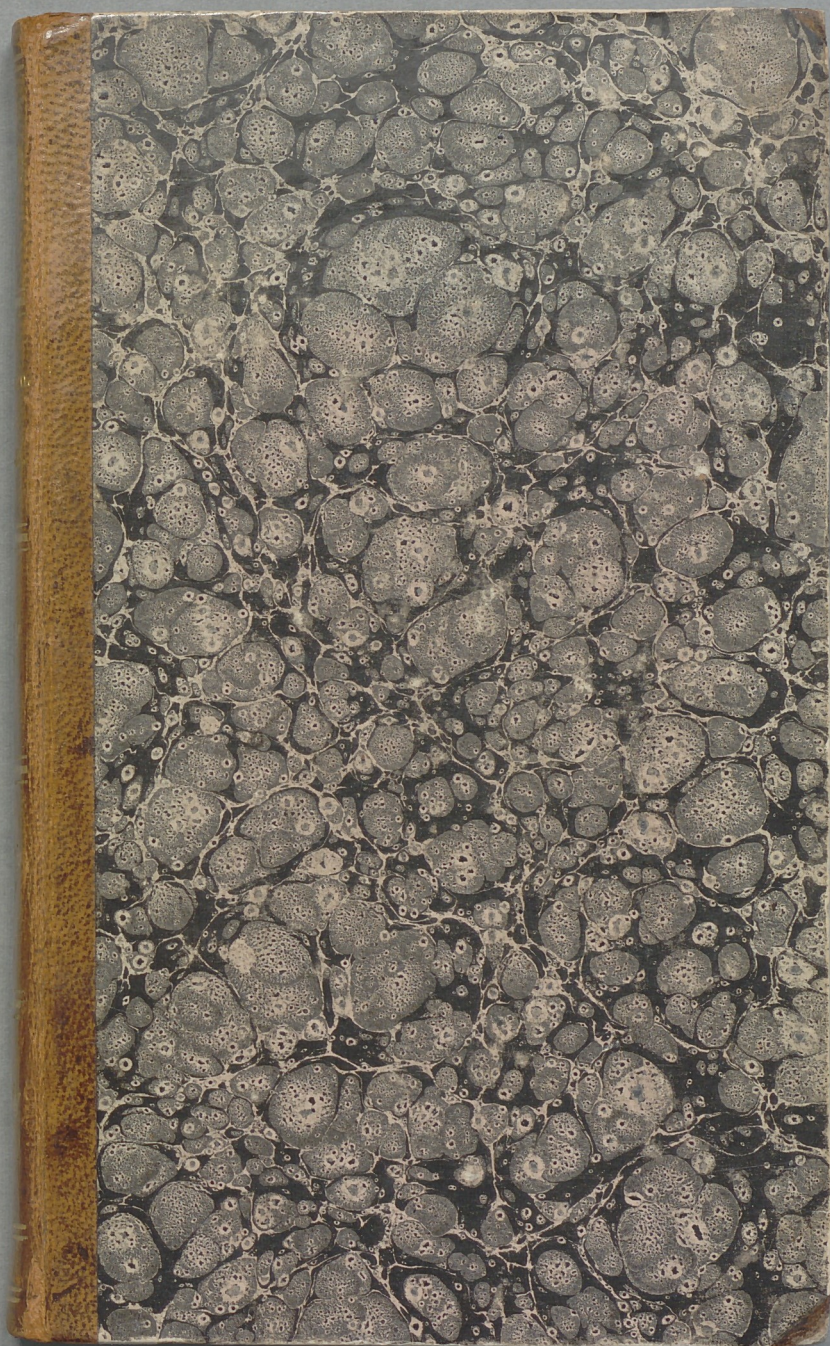
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

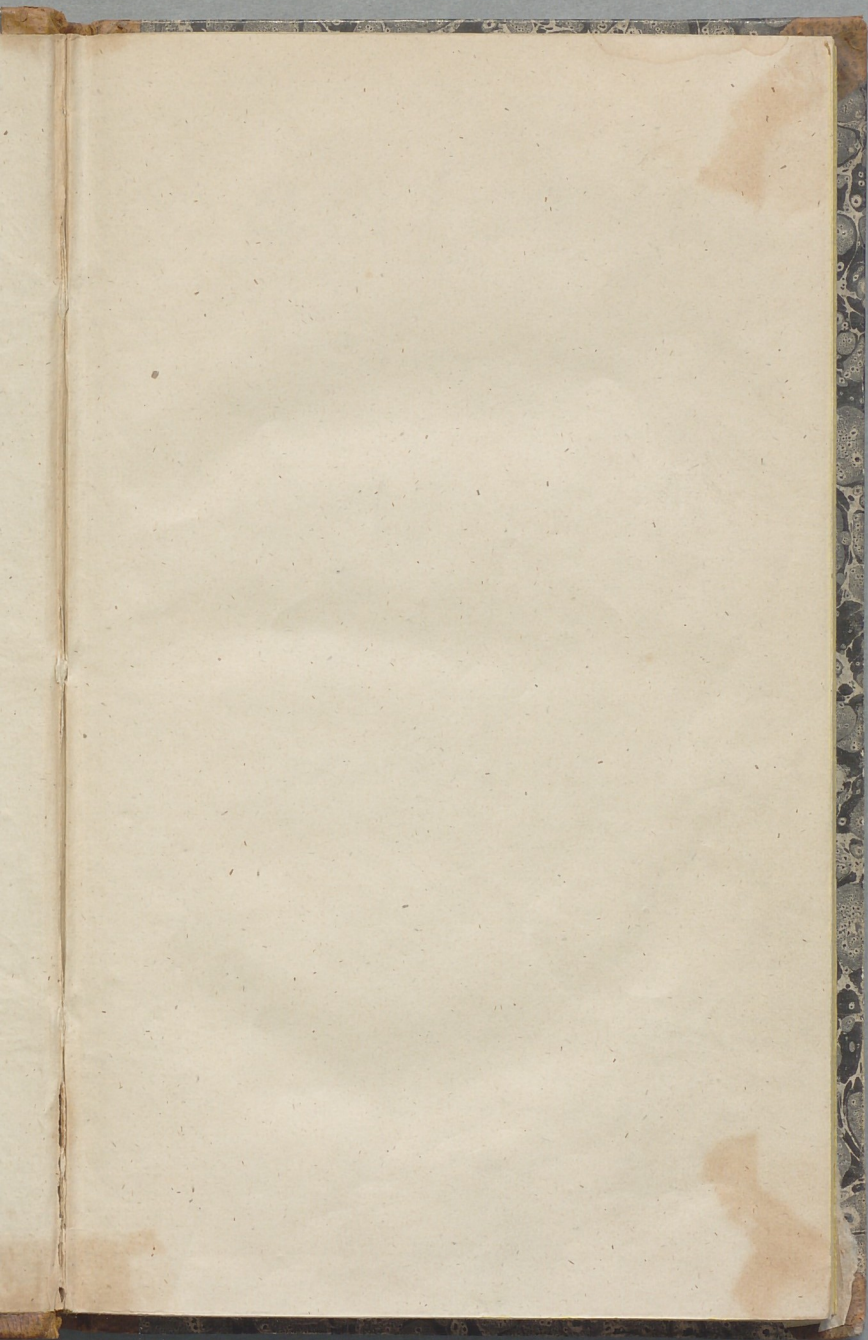

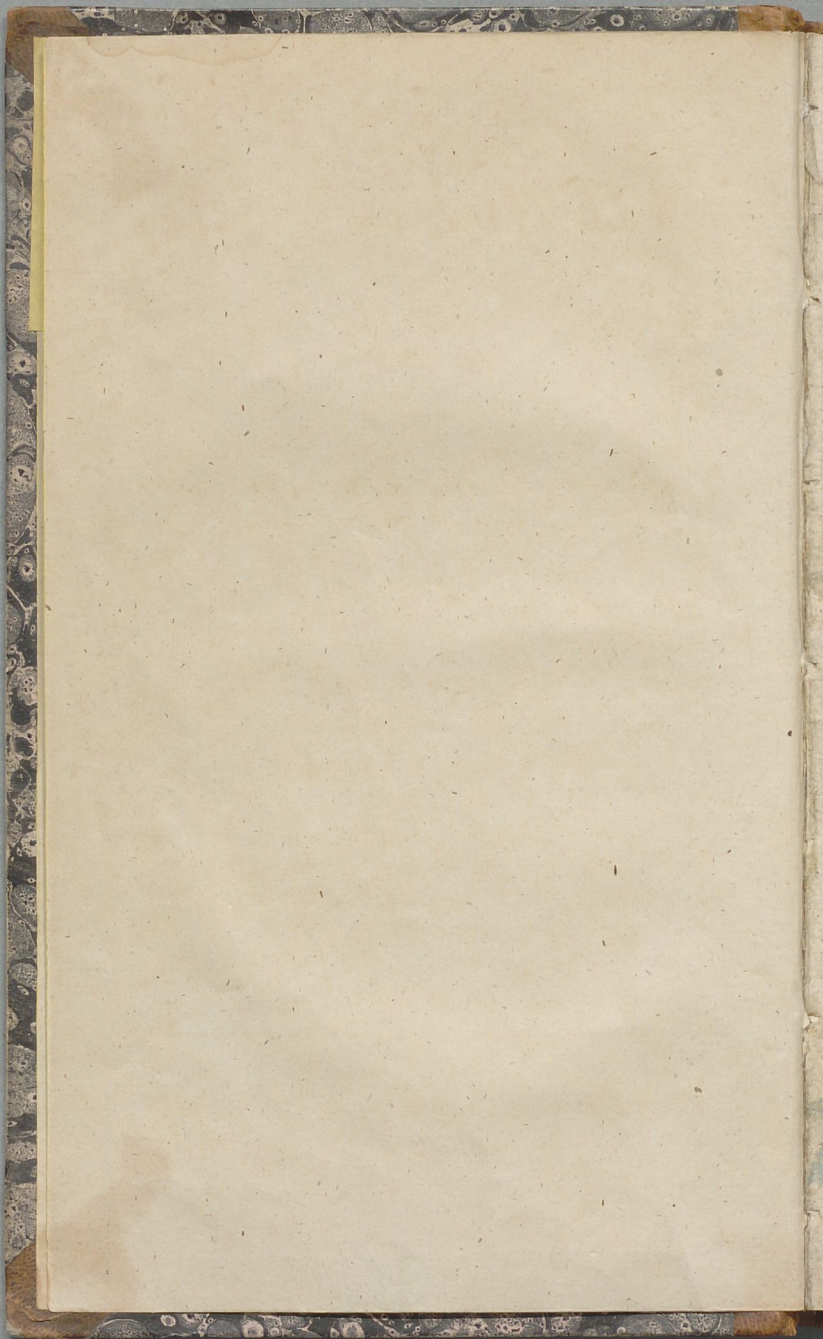
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt. Sv.
Saml

1700-1829

Sammlaren

Samlaren.

VITTER STRÖSKRIFT.

TREDJE HÄFTE.

STOCKHOLM, 1815,

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & COMP.

2010

STOCKHOLM

STOCKHOLM

STOCKHOLM

NATTÄFVENTYRET.

As G. Schantz

Efter texten äro bifogade åtskilliga upplysningar öfver planen till denna Saga, och den deri förekommande Nordiska, mytologi, m. m. —

Hela stycket är för öfrigt endast ett gyckel; alstradt af tillfälligheten samt några stunder af gladt tvånglost lynne; och Författaren önskar nu blott, att han för en eller annan timma kunde öfverflytta denna sinnestämning på sina Läsare. De torde då ej ångra att hafva läst hans arbete, och han sjelf ej att hafva allmänngjort detsamma.

FÖRSTA SÅNGEN.

KONSTANZA.

Brages hämd jag besjunger; hans hämd den sorg-
liga natten,
Som förviste Konstanza från Nordsjöns stränder
till Gangens.

Hvarföre vredgades så den rusbeskyddande
Guden

På sin frände och vän, Sessrums förtjusande drott-
ning?

Jo, för det Leonardo, nattvandrarn med vingade
foten, 5.

(Som på en tid hans Gudom med vexande skick-
lighet dyrkat,

Hvälfte hans horn med flit, beredt den kostliga
toddin,

Och blott då och då, med diktad känsla och matt
hand,

Lagt en i drufsajt doppad ros på Vanadis altar)

Började åter att vända sin håg tillbaka på kär-
lek. 10.

Knappt han tömt ett glas, förrän han satt där
och drömde

Om Konstanzas behag: mer än en gång flög
han från bälén,

(Rysligt att se) förrän den var tom, och flög till
den sköna.

Så han gjorde den sorgliga natten, och just då
han bälén

Halftömt med Sonnettino, Poeten, och Spelarn
Nikaör, 15.

Bröder med honom i dryckjom och i Konstan-
tias dyrkan.

Hastigt han reste sig, såg åt dörrn: då vredgades
Brage,

Bytte sin gudagestalt i kyparns gestalt, och i rum-
met

Kom: från skänken tog en flaska och lyfte på
korken,

Andades ofver dess dunst, och strax en ånga af
vällukt 20.

Himmelsk doftade mot Leonardo, som redan i
dörren

Stod med bortvänd fot, och tjusade honom till-
baka.

Strax två klunkar i rad den tjuste tog af förtrollarn,
Sjönk på en stol och satt, som vore han vext
vid stolen.

Nu gick Brage bort, men skref mot vandrarn, i
lüften, 25.

Obemärkt, tre runor af Tyrs, och skref åt hans
sällskap

Jemväl krigets bud, och strax de började vredgas,
Träta och slåss; mellertid dock tömmande resten af
bålen.

Konstiga Dvergar nu, att gäckande härma
hvad hogt är,

Redo uti Valkyriors skick, på hästar som
rättor, 30.

In på bordet, i slingrande sträck, kring bålar och
dryckskärl

Korande bland guldkantade glas, välslippta po-
kaler

Dem, som de värdiga tyckte, att, fallna i striden
med äran,

Pryda Öfverkonungens bord i skimrande Valhall.

Allt som de nu märkt ut ett glas eller två, Son-
nettino, 35.

Eller Nikanor, eller också nattvandraren, färdig

Var att det fatta, det tömma och strax med våld
mot ett annat

Svinga, att bitarna, klingande, vidt kringspiddes
i vinden,

Som drog in i fönstret, också att skicka det
ut der

Ner på gatan i kras, eller ock (förfärligt att
skåda) 40.

Slå det i pannan uppå sin granne, att glindran
de gruset

Lade sig rimfrostlikt på ögonbryn och på kind-
skägg. —

Snart så vöro de flesta pokalernas själar i
Valhall,

Bålen tömd och dess själ förflyttad i hjeltarnas
hufven;

Hjeltarna, tröttade sjelfva utaf krigsbragden, be-
tänkte

Fridens ljufhet, och tågade bort från denna sin
valplats

Till en annan, och der, i kornvin, klart som en
majdagg

Drucko försoningens skål, och lackerade kindren
med kyssar.

Nu var förtrollarns list långt närmare hunden
det grymma,

Rysliga målet; nu förde han ut dem i mörkrät
på gatan,

Hvar sin väg, men hade sin hand öfver vack-
lande stegen,

Att de mötas skulle igen, se'n efter hvarandra
Länge de sökt. Så förvillande mörk och dystert
var natten,

Mulen himlen, och glest föll regnet i kyliga
droppar,

Hafvets bölja sof, och ingen ledande stjerna

Lyste hjeltarnas steg; — dock i hjernan hade
de alla

Susning och bultning, och yrande storm och gni-
strande stjernor.

Först Leonardo kom till huset midtemot
flickans

Strängt bevakade jungfrubur (ty liksom en jagt-
hund

På det hö, som han ej kan gagna, morrande
ligger,

Stod der, af gastar fylld, en lund, som boningen
skymde,

Och bevakade henne med hemsk och hotande
susning).

Men midtemot sjöng skylten, med guldbroderade
hatten,

När af och an i natten han for för vindarnas
gyckel:

Gå på — gå på —

Och bäfva ej för lunden!

Hans susning är så matt,

Och domnar snart

När vinden tystnar:

Konstanza lyssnar,

Hon nyss i fönstret satt

Med bröstet nästan bart,

Och drägten vårdslöst bunden —

65.

70.

Allt bjuder gå,
 Skum är Augusti natt, 75.
 Och gynnande stunden,
 Gå på — gå på — !

Så sjöng skylten, med guldbroderade hatten, i
 vinden;

Men på skylten red en Alf, ditskickad af Freja,
 Som med sin vinge fläcktade ner de manande
 toner, 80.

Och i dem göt meningens klang, uttydande sedan
 För Leonardo dess anda. Af stormen i blodet
 bevingad,

Flyger han upp i Konstantias rum, der lampan
 med matt sken

Lyste den himmelska tärnan, som slumrande låg
 på divanen,

Sträckt vällustigt, och höljd blott af innersta kam-
 brickens molndrägt. 85.

Stum Leonardo stod af förtjusning, och skådade
 flickans

Rundade, fina behag, oskymda, och slök dem
 med blicken;

Såg hennes anlete, likt en nyfödd åkerbärs-
 blommas,

Håret, som fladdrande moln kring vårliga full-
 månans panna,

Och åt det tjusande hufvudet bäddadt, elastiskt,
 med hennes 90.

Nakna arm, af lefvande marmor, likasom halsen;
 Tvenne glober der nerom, af snö, mer värda än
 rymdens

Tusende silfverklot, hvart knä som en nydanad
 liljas

Buktiga blad, och vadan så spänstig och run-
 dad och fullt opp

Värd den skapande Sergels konst; hvar fot som
 en Ljusalfs, 95.

Svanhvit öfver och under, och nätt, och icke
 förplattad

Genom tvång, eller vekligt mjuk, men inunder
 som marmor

Härdad och fast, då hon i Ombergs bokskuggade
 fjellar

Fick, med den bar, fritt klättra omkring som ett
 glädtigt naturbarn —

Nu med lampan han närmade sig, och synade
 flickan 100.

Ännu nogare alltomkring, tills, af trånad förvirrad
 Lampan han fälde ur darrande hand på dånan-
 de golfvet.

Väl Konstanza väcktes deraf; men vid flämtande
 lågan,

Som på golfvet brann med förtärd och döende
 stråle,

Fick hon se Leonardo — "Ack, du?" så sade
 den hulda, 105.

Halft förskräckt, och sträckte emot den föryrade
 vandrarn
 Sina gudomliga armars par: han störtade i dem,
 Och i ett steg (men Vanadis ledde det felande
 steget)
 Trampade han, med släckande fot, på vecken af
 lampan,
 Som på golfvet brann med förtärd och döende
 stråle: 110.
 Skymningen flydde; men ljufvare natt omhöljde
 dem båda.

ANDRA SÅNGEN.

SONNETTINO.

Icke anade nu Sonnettino, ej heller Nikanor,
 Hvert Leonardo gått, fast ofta de vandrade
 sjelfva
 Till Konstanza, som huld och beskedlig var mot
 dem alla,
 Men tystlåten, och fordrande sjelf djup tystnad
 af hvar en.
 Hemma var redan Nikanor och låg i ro på sitt
 öra, 5.

Slumrande sig, ovetande, fram till sällsamma öden;
 Sakta vacklade än deremot Sonnettino på vägen
 Hem till sin boning, och redan han såg, till
 venster om gatan
 Trägårdsmurn, och till höger den ringmur, gam-
 mal och vördig,
 Som, två-armad, sträckte sig ned till stranden af
 hafvet, 10.
 Och omslöt en gård, med ett klosterkapell, åt
 St. Anton
 Invidt förr, och ännu beprydt med helgonets
 bildstod.
 Snart midtemot hvarandra, på ömse sidor af
 gatan,
 Sågos kapellgårdsporten och den till Sångarens bo-
 ning;
 Men Sonnettino, ej skiljande väl just höger och
 venster, 15.
 Lockad derjemte utaf otydliga, sällsamma gen-
 ljud,
 Gick till höger och in ibland grafkullar och vårdar;
 Tills han bestört sig fann vid den mörkt omsval-
 lade stranden.
 Der qvarhällen han blef likväl med toner och
 syner,
 Som för honom gycklades fram af Vettar och
 Dvergar, 20.
 Och af Necken, en Jotarnas ättling, försonad med
 Brage.

Ty när den vise Brage fört ut de trenne på gatan,
Kom han till Necken, och talade så, med smick-
rande läppar:

"Tonernas Herrskare! Om ibland jag sångerna
parat

"Hop med din konst, och förtjusande så fortplan-
tat din ära 25.

"Vidt kring jordens krets, ja, i Odens skimran-
de Valhall;

"Låna mig nu din hjälp mot den hulda Asyni-
ans nycker!

"Ty de trognaste hon förför och lockar dem
från mig —

"Vis du är: Du har sett, hur re'n i Konstan-
tias armar

"Fjettras en vän af mitt horn: Leonardo med
vihgade foten; 30.

"Men dermed, dermed kan Vanadis blifva bedra-
gen! —

"Redan hon hotar att fånga din vän Sonnet-
tino, Poeten,

"Dock, han är frelst om du följer mitt råd. Till
tacksamhet lofvar

"Jag dessutom, att högt skall ditt namn i sångerna
ljuda."

Bugande svarade Necken derpå: Jag lyder din
vilja! — 35.

Och nu hviskade Brage, så tyst, att ingen förrädisk
Alf förmäde uppsnappa hans råd och det föra
till Sessrum.

Derpå de skildes leende åt och med broderligt
handslag.

När Sonnettino nu stod vid den mörkt omsvalla-
lade stranden,

Darrade tonerna mildt från Neckens harpa, ur
djupet, 40.

Väckande sakta opp Hlärs döttrar, de smekan-
de vindar,

Som, beställsamma, än små krusiga vågor på sanden
Hvälfde, och än omkring kapellets åldriga tinnar
Svingade sig bland asparnas löf i susande ringdans.
Högre ljödo tonerna snart från gyllene harpan, 45.

Följda af Vettarnas sång ur löf och ur luft och
ur bölja,

Följda af Vettarnas sammanklang på luftiga cittror;
Och ner i jorden det trängde och manade mal-
mernas Dvergar

Upp till dans, och i hundradetal de kommo ur
djupet.

Hvar med sitt bloss omsvingande raskt bland kul-
lar och vårdar, 50.

Spridde de upp i det löfviga hvalf ett glindrande
töcken.

Bjellror de gjutit sig ock, af silfver, klingande,
blanka,

Och med silfverbjellrornas klang ledsagade sången.
Då motstod Sonnettino ej mer förtrollningens all-
makt:

Tonerna dansade in, som rim, i hans svindlande
hjerna, 55.

Och från en Vette som log, han tog en cittra
och spelte,

Svingande sig omkring i en ring hånskrattande Dver-
gar.

Men från hans sjungande mun så sorlade rimme-
nas strömfall:

Mig famnar huldt, mig fattar

En ljuf oändlig trånad,

60

Jag ryckes omotståndligt in i dansen!

Hvar klang min tanka mattar,

Och nu, i fjerran, blånad,

Flög bort, på toners ethervingar, sansen! — —

Men jag står kvar, i glansen

65

Af nya himlars ljusning:

Hvar ros emot mig blickar,

Och under palmer nickar

Min mö åt mig, med rodnande förtjusning.

Forutan svartsjuk slöja

70

Jag henne får ur tårens prisma röja,

En blyg tulpan bland gräsen

Med dagg på morgonkinden! —

Så flyg då i min famn, du undersköna!

Konstanza! Gudayäsen!

75

Här — i ambrosiavinden —

Med Gudafröjd din svurne slaf belöna! —

Du vill mig ej belöna?

Min fröjd skall då med vinden

Som Ixions, en flykt-fandango dansa?

80

Du gäckas blott, du sköna!

Och flyr mig, snabb som hinden;

O fly ej! — —

O! Du flyr! — och mig, Konstanza

Mig qvalens ormar kranza,

Rundt om mig afgrundsväsen

85.

Se upp med hemska blickar,

Ur djupet flamman slickar

Så girigt hit! — Med facklor fläckta gräsen! —

Och spök-orkaners susning

Och lava-oceaners vilda brusning

90.

Jag redan börjar röja! — —

Ha! Löntes så min trånad? — —

Men hvad? Ifrån min blick, som fasan mattar;

Det faller likt en slöja,

95.

Och jag mig ser, förvånad,

Helt ensam i en dvergaring, som skrattar!

Kanzon! O Son utaf Augusti månad!

Väl dig och mig, om någon helt dig fattar,

Och skådar så vår Isis utan slöja! —

100.

Alltså var det då blott en dröm,

Framvaggad på melodiernas ström?

Ja! på ett rosenblad han der ju seglar,

Och den skålmska blicken speglar,

Än i allegros glittrande skum,

105.

Än i adagios våg, af tårar ljum!

Hvem tvang mig likväl till den sången?

Hvem ia i den rasande dansen?

Ack jo! Jag af Necken var fången,
Hans spel mig beröfvade sansen! — — 110.

Men till milda assonanser —
Friska, komna nyss från Spanien,
Bland en last af guld-oranger —
Nu de vilda ljud förvandlats,
Hvilkas ekoklang mig mattat. 115.
Tonerna allt mera sakta,
Sväfva fram, och fri ur dansen,
Får jag här, i ro, på grafven
Hvila ut till nya bragder —
Stora, ridderliga bragder — 120.
Hvarom jag, fast dunkelt, anar;
Hvilkas riktning ock, åt andens
Hogte vink jag öfverlåter!

Här är Eols-cittran åter,
Vackra Vette! — Tack för lånet! — 125.
Sagdt: och åt Vetten han ärnade nu ge cittran
tillbaka;
Men en Dverg då fattade hastigt Poeten i
armen,
Vinkade hemlighetsfullt, och sade de vingade
orden:

Behåll den, Sonnettino, du!
Du vet deraf ej värdet! 130.
Än hon må bli din ro, rättnu
Behöfde du väl svärdet!
Ty grunden till den riddarbragd

Du anat dig, är redan lagd,
 Och snart skall kampen börjas! 131.

Hur? Sonnettino! — Du blir blek?
 Ditt mod på förhand rubbas? — —
 Ha! — Jag förstår! Till bardalek
 Så måste riddarn dubbas! — —
 Fortviflad sjelf var Don Quichott 140.
 Till dess att vapenvakt han gått
 Vid gässens ho på Montiel.

Välan! Du ser i mig en man
 Så ättgod som naturen! — —
 En bättre dubbning icke fann 145.
 Den Ängsliga Figuren.
 Dock här i brist af svärd och lans,
 Ger jag dig denna vallmokrans
 Med silfverbjellror smyckad.

Utaf magin i denna krans 150.
 Du svärmar än, än domnar,
 Än svindlar uti stanzers dans
 Än uti glossor somnar —
 Se så! Vis nu den rang du har,
 Och stolt och yr och värdig var: 165.
 Var *Riddare af klangen!*

Sade, och sättande på Sonnettino den magiska
 kransen,

Slog med en bolmörtsstjeln tre riddareslag på
hans hjessa,

Så att bjellrorna klingade högt; men dervid Son-
nettino

Tyckte sig höra en andemusik från hvart väsen
i nejden; 166.

Böljorna susade doft terziner, löfven sonnetter,
Från hvar blomma ljungade ut en sjungan-
de kornblix,

Hvarje strå upptäckte på rim för sin granne sin
kärlek,

Och med en gnistrande kyss beseglade den. Föt
Poeten

Var den trollverld, han ofta sig drömt, och såg nu
omkring sig 165.

Verkliggjord, mellertid en bedräflig verld; ty
att dansa

Tvangs han igen, fast tröttad han var, att nyss
han med möda

Kunde sig röra, och tvingades dock till tusende
luftsprång

(Muntra att påse), och sist, när igenom det bro-
kiga sorlet

Neckens harpa på nytt göt fram förtrollande
toner, 170.

Tvangs han, o vel att sjunga igen; men en bön
om förskoning

Var hans sång, som till slut blef hörd, då till-
räckligen tröttad

Och

Och föryrad han var, för att icke kunna med
svärmen

Gå, när snart sig aflägsna den skulle; men så
var hans smärtas

Hans förtviflans sång, vid den eoliska cittran: 175.

Ha! Bygga ej åter igen

Som bin, de omsvärmande rim,

I mitt arma hufvud sin kupa?

Och blixtra, som sillarnas stim,

De flammande toner ej än 180.

Till tusendetal ur det djupa,

Att tvinga mig dansa, till dess jag skall
stupa?

O! skona mig Neck! O, min vän! —

O Neck, som gäckas med din konst, den täcka!

O! släck de toner, som i rusets imma 185.

Kringsimma här, och midt i andars timma

Framglimma, irrskenslikt, att mig förskräcka! —

De fräcka snart mitt snilles vinge stäcka —

Ja knäcka den — af bara lust att rimma;

Och hvem kan limma den i yrans dimma? 190.

Hvem blott förnimma, hvar de den fått bräcka?

Dock; de ej räcka mig: jag denna yra

Skall styra! lösa skall igen min cittra

De bittra dissonanser i min hjerna,

Och jag ej mer en irrad stjerna glittra! → 195.

Må klangrim qvittra andra vridna! Gerna!
Men Lag de fåfängt ärna åt *min* lyra!

Ha! Hvad nu? Jag ju beständigt klingklangs-
bojan på mig bär,
Bäst som jag dess bladguldslänkar mitt förakt,
det stolta, svär?

Men ack! Så underbar är klangens makt ^{200.}
I djupets sång och rymdens tysta hviskning,
Att, just i tvistens ord, jag vedeflagt
Mig sjelf, med evigt samma perlas fiskning
Ur rimmar-oceanens Ormus-trakt! — —
Dock nu — O nu — O! himmelska förfrisk-
ning! — ^{205.}
Går melodien fram i stilla prakt:
En hög koral igenom rymden ljuder
Och frid åt mina trötta sinnen ljuder!

TREDJE SÅNGEN.

NIKANOR.

Så Sonnettino, och sjönk, utmattad, ned på en
grafhög,
Störd ej heller nu mer af tonernes svall; ty mu-
siken

Hade sig bytt, som han sade, till allvarsammare
uttryck,

Och högtidlig sväfvade nu en koral från harpan.
Vettarne ställde sig ock parvis, i glänsande,
hvita 5.

Slöjor, likt korgössar, bakom dem Dvergar i
kåpor,

Svarta som kol, med klingande bjellror och flam-
mande facklor,

Likt en skara af munkar; och snart den festliga
raden

Strömmade in i Sankt Anton's kapell till helgo-
nets bildstod,

Och i munkton der en Dverg så höjde sitt
stämma? 10.

Du stå ej, St. Anton! mer som en sten!
Utan rör en gång på dina marmorben! —
Du, som vi, du är nu på kneken
Och har här i Norden mest slutat leken:
Du litet mer dock, och vi litet mindre; 15.
Ty vi bö ännu kvar här i det inre,
I jordens och luftens, och vattnets famn,
Och verka, som förr, fast under andra namn:
Naturens krafter bidar ingen förstörelse —
Men hvem, St. Anton! tigger ännu bönhö-
relse 20.

Hös dig, om lycka i lyckospel?

Dock, Spelets Patron! icke är det *ditt* fel.
 Och därför nu vi komna äro
 Att ge dig, för en stund, din gamla äro.
 I helaste Asgård, just det är saken, 25.
 Fins ingen Patron, som till dig är maken;
 Der finnas Asar och Asynior tillräckligt,
 Som skydda hvarjehanda vackert eller för-
 skräckligt,
 Gudar för mången skön och manhaftig ger-
 ning,
 För kärlek, för krig, sång och runoskär-
 ning: 30.
 Men, ty värr, ingen för kort och terning;
 Detta är just Asa-Mytologiens stora skada
 (Jag menar icke *Gudinnan* Skada,
 Utan hvad man egentligen kallar en skadlig
 skada)
 Och som den, på hvilken vi nu skola yttra vår
 verksamhet 35.
 Endast för kort och terning och keglor äger
 upmärksamhet,
 Alltså ha vi måst se oss om
Här in — i legendernas helgedom —
 Och länge skall man ännu dig prisa
 Om du vill följa, dit vi dig visa, 40.
 Och hålla ett tal der, i dunkel ton,
 Som en högt inspirerad person.
 Hvad åter angår sjelfva oration;

Så kan du dervid var utan sorg,
 Ty derom skola Alfer dra försorg, 45.
 Och den så sakta för ditt öra läsa.

Så! — stryk nu spindelväfven bort från
 din näsa

Och det antiqvariska dammet ur ditt hår,
 Och kom ner nu ur nischen, der du står! —
 Hör Vättarnes koral, hur' skönt den går 50.
 I hvalfvet fram uti dånande vågor,
 Bland bjellrornas klang och facklornas lågor!
 Hör Necken gullharpan så saktelig slår
 Att rättnu de döda till dans han förmår!
 Dvergen så. Med stormande flöt koralen från
 harpan) 55.
 Och (o under att se!) St. Anton begynte sig
 röra,
 Lyfte med knarr sin steniga arm och strök sig
 om skägget,
 Stigande från fotställningen ned på rutiga marmorn;
 Och med knakande knän, i rad med den festli-
 ga skaran,
 Tågade han ur kapellet, betjent af lysande
 Alfer. 60.
 Fladdrande högt, upplyftes med brak hans man-
 tel i stormen,
 Af de toner, som brusade fram från gyllene
 harpan,

Porten åt gatan uppslängde med klang de para-
de gallren,

Och i dansande takt processionen drog till Nikanor,
Der den vördige Anton snart vid slumrarens
hufvud, 65.

Rusuppfyllt, så höjde med ståt sin håliga
stämma:

Stig opp, Nikanor! från din tröga bädd,
Men vakna icke därför ur din slummer!

Ljus väntar dina öden, blif ej rädd:

Ett öde vandrar bakfram, som en hummer, 70.

Men *tusen fram* på lifvets alla banor

Och mången har satt in ett lyckligt nummer,

Som tror sig evigt smidd vid niters vanor —

Så ock med dig: ej alltid skall du bländas

Af falska sken, min älsklige Nikanor! 75.

Din midnatt skall förgå och töcknet ändas.

Att mig, St. Anton sjelf, du här får
skåda,

Att jag mig hit ur klostret låtit sändas,

Tror du ej det dig något viktigt båda? —

Jo, jo! för intet ske ej slika under! 80.

Så hör: ett räddningssteg från villors våda,

En vinst, som ej tas bort af spelhuskunder,

Din skyddspatron är här och dig forkunnar,

En bitter stund från hundra bittra stunder,

En hänfullt skratt från tusen tadelmunnar 85.

Dig fria skall! — Följ med! — min sång
är dunkel:

Men i mystikens bottenlösa brunnar —
Längst ner — bor sanningen, en rar karbunkel!

Så St. Anton; och strax Nikanor sig reste ur
sängen

Trodde sig vandra en vinst utaf millioner till
mötes, 90.

Skakade dunet ifrån sin frack (ty han legat der
påklädd)

Och, jemt sofvande — fast med öppna och stir-
rande ögon —

Följde bakefter det nu tillbakaväandande tåget.

Ty med knakande knän St. Anton vandrade åter
Till kapellet betjendt, som förut, af lysande
Alfer; 95.

Fladdrande högt upplyftes med brak hans man-
tel i stormen

Af de toner, som brusade fram från gyllene
harpan,

Porten på nytt uppslängde med klang, de para-
de gallren,

Och i dansande takt processionen in i kapellet
Drog, och der St. Anton igen sig stälde i ni-
schen. 100.

Men af tecken en krets skref Necken på tempel-
muren,

Så att något ej mer derinom af tonerna stördes,

Och derjemte han hviskade tyst till Dvergarnas skara:

"Spelaren ha vi då äfven här, i slummer;
Poeten

"Är så yr som jag högst mig önskat honom:
Att begge 105.

"Nu förena, och föra dem bort dit de skola, på
en gång,

"Så att den ene ej vet, att den andre han har i
sitt sällskap,

"Detta än återstår, af det löfte jag gifvit åt
Brage —

"Skyndom nu: min harpa först i stormande oljud

"Skall ge fart åt ert värf med Spelarn, men Son-
nettino, 110.

"Hvars musikaliska själ för klang blott har fatt-
ning och uttryck,

"På sin kulle der borta förlama, till dess att
Nikanor

"Är i ordning; och då jag på nytt vill glättiga
toner,

"Slå, att tillsammans i sträckande språng de beg-
ge må skynda."

Necken så; och som skålmska barn åt ärnade
pojkestreck, 115.

Hoppade högt kvar Dverg och slog små händer-
na samman.

Men vid vågornas rand på en sten nedsatte sig
 Necken,
 Ställde framför sig på sanden, med dån, den gyl-
 lene harpan,
 Och med kraftig hand på silfversträngarna
 rörde.

Nu kringflögo med rasande harm, från darran-
 de harpan, 120,
 Missljud; rysluga, gnisslande, gny ur plågornas
 afgrund,
 Retande högt Naturen öfverallt till vrede och
 uppror.
 Upp steg stormen och hvirflande stoft och löf
 kring luften,
 Snodde på skrånande jern kappellets och grafvar-
 nas flaggor,
 Dvergarna logo dervid, och förbytte med gyck-
 lande trollkonst 125.
 Bjellrorna hastigt till mynt, och dermed de skram-
 lade hånfullt
 Öfver grifterne, och ur grifterne sköto vid
 skramlet
 Giriga dödas ben, storspelares hufvudskallar.
 Strax, vid musiken, som keglor i rad uppställde
 sig benen,
 Och mot dem sig rullade vildt de håliga
 skallar. 130.

Gick väl ibland ett hufvud i tu, väl krossades
 stundom
 Här eller der ett ben; men genast, af andra, i
 stället
 Sattes spelet på nytt, med suckar, i hvilolös
 ordning.

Men till Nikanor, som såg på spelet med un-
 dran och nöje,
 Sade en Dverg: "Hvad håller du, att det slaget
 är udda?" 135.
 "Tio Dukater här!" — "Topp! svarte Nikanor,
 det jemt blir!"
 Och han dem vann, och höll så igen etthundra
 dukater,
 Och han dem vann, höll åter, och vann mer
 hopade skatter.
 Men snart vände sig lyckan, och allt gick bort
 som det kommit;
 Dock, nu i farten han var: ej något förmådde
 att stilla 140.
 Hans uppretade hunger på guld; jemt tappade
 han dock;
 Penningar först, så klocka och ring, så hatten och
 fracken,
 Vesten dernäst, och strumpor och skor, och allt
 hvad han ägde,
 Och alltsom han förlorat ett plagg, beställsamma
 dvergar

Drogo det af och lade det upp i en hög, på en
 grafsten, 145.
 Till dess att allt var der, och han mer än skjor-
 tan ej ägde.
 Slutligen höll han om den, och då — då vann han
 en guldbörs.
 Dock i sitt guld grep dvergen med hast och skyn-
 dade undan,
 Efter Nikanor, och så omkring kapellet i kamp-
 lopp
 Till det ställe, der matt Sonnettino legat på
 grafven. 150.

Men mellertid musiken förbytt sig i mildare
 toner,
 Ned i grifterna sjönko igen benkeglor och ben-
 klot,
 Uppå jorden var icke ett spår af det rysliga
 uppror,
 Blott från moln var af stormen den nattliga him-
 len befriad,
 Och, uppstigande, log fullmånan ur heliga
 djupet, 155.

Nu vid de mildare tonerna ock Sonnettino var
 uppväckt
 Ur den feberyra, hvori missljuden förlamat
 Hans musikaliska själ, som för dem brast fatt-
 ning och uttryck;

Åter till dans och sång, så ljuft han kände sig
eldas,

Då på grafvarne han upptäckte Nikanor, i skjor-
tan 160.

Sväfvande, vit, än skymd i trädens skuggor, be-
lyst än

Hastigt af månans sken, och åter fördjupad i
skuggan.

Nu for honom Nikanor förbi, att hinna sin
guldbörs,

Tvingad likväl af musiken alltjemt till hvirflan-
de danssteg,

Och med de nättä fötterne skönt dem ynglingen
gjorde. 165.

Men dervid Sonnettino kom i en gäckande ir-
ring;

Ty som Nikanor var smärt, väl bildad, och än-
nu ej fullväxt,

Och i qvinlig sommardrägt omsväfvande tycktes
Trodde Poeten sig se, vid det skiftande ljuset;
Konstanza,

Och bakefter Nikanor han flög, så höjande sän-
gen, 170.

Som blott ett mattadt genljud var af den höga
kazonen.

O Gudar! hvem är der?

Konstanza

Tror jag det är!

O ja! du måste dansa

Med mig! — —

Jag är Romanzo, var du min Romanza

O Konstanza!

O Romanza!

Din Romanzo saknar

189.

Blott dig!

Jag gripes, jag fattas

Af en trånad

Efter dig!

Än jag flyger

189.

Stormomdånad,

Än jag smyger

Kring dig Sköna!

Vestan lik i vårens månad.

Kom! o kom att mig belöna!

190.

Men du mig betraktar

Förvånad,

Du tror min hjerna yr,

Din blick mig föraktar,

Du flyr?

195.

O Konstanza;

O Romanza!

Hvart flyger du?

Hvart smyger du?

Fjerran från mig! — —

200.

Men medlertid drog Dvergen, med penning-
skramlet Nikanor

Under musik, i yrande dans, kring grafvar öck
 hållar
 Ned till porten, som skilde med klang de para-
 de gallren:
 Och i sträckande språng rätt fram till Konstantias
 boning
 Flög, med skramlande börsen i hand, den listige
 Dvergen. 205.
 Honom förföljde Nikanör, och Sonnettino var
 efterst
 Med högt öppnade armar, deri att sluta Konstanzan.

Men Leonardo och hon på divanen slumrade
 ännu,
 Famil mot famn, och mildt kring dem den höst-
 liga månan
 Nedgöt, mellan almarnas löf i det öppnade
 fönstret, 210.
 Silfverskimret, och sken på de älskandes lätta
 betäckning;
 (Ty Leonardo sig ock klädt af, i den ljummande
 nattluft) —

Dit smög Dvergen nu — och försvann; ty
 just som han inkom,
 Tystnade Neckens musik, och Dvergarne ilade
 åter
 Ned i grufvornas djup, och Vettarne hvilade,
 öröta. 215.

Derpå Nikanor ljungade in; men på persiska
 mattan
 Hördes ej sprången utaf hans spänstiga fot, så att
 ingen
 Väcktes deraf, blott han sjelf, nu löst ur för-
 trollningens slummer,
 Vaknade upp och såg sig, bestört, i Konstantias
 formak,
 Och med harm Leonardo uti den gudomligas
 armar. 220.
 Dock Nikanor, ej grubblande öfver de sällsamma
 syner,
 Som han haft, eller hur' han af dem förflytta-
 des hit in,
 Grep, som en öfvad spelare, raskt; hvad som
 bjöds af sekunden,
 Och, så listigt, en tredje, sig smög på den breda
 divanen,
 Men i förskräckelse väckte dermed Konstanzan,
 som uppsprang. 225.
 Då i detsamma, störtade in Sonnettino och hän-
 ryckt
 Fångade i sin öppnade famn den himmelska
 flickan.

FJERDE SÅNGEN.

HÄMDEN.

Dock, för kärleks-omarmningar här ej mera var
 stället,
 Ty mörklockiga Var, de älskandes trohetsgudinna,
 Som sett länge, med harm, Konstantias svikande
 löften,
 Men på Brages begäran fördröjt den stundande
 hämden,
 Fick nu af denne en vink, att den passande tim-
 man var inne; 5.
 Och från Asgård i hamn af en turturdufva hon
 bortflög,
 Sättande sig i en alm midtför Konstantias fönster,
 Och der kuttrande ömt, men med de klagande
 ljuden
 Göto sig i medälskarnes själ, svartsjuka och
 vrede,
 Och den så nyss afslutade fred förspriddes i
 vinden. — 10.
 Först Leonardo, som såg Nikanor hos sig på di-
 vanen,
 Knuffade honom med vildt raseri, och knuffades
 åter,
 Snart på golfvet springande upp, de grepo hvar-
 andra

Hårdt

Hårdt om lifvet och tumlade om på den persiska mattan,

Slitande blindt för hvarannan i stycken sin enda beklädnad, 15.

Att de, med sköna och unga och spända och kraftiga lemmar,

Helt ohöljda sträfvade kring i det snöiga månsken —

Under det de med vildt raseri så tryckte hvarandra,

Höll Sonnettino uti sin famn den skrämde Konstanza,

Förande henne alltvarmare dörrn utaf kabinettet, 20.

Och, ej vaknad ännu från sin poetiska yra,

Sjungande sina begär i de vigt bevingade orden:

I hjertan, som brinna,

I tårarnes vågor

Hvarannan, o Sköna! 25.

Vi hunnit förguda;

Nu myrtenbeskruda

Mig, höga gudinna!

Kom offret att löna

Af dyrkarens lågor! — 30.

Ej längre må plågor

Inom honom sjuda.

Han kan dem, ack! röna —

Men ej på dem vinna —

På tidselven rinna

35.

Snart dagarnes vågor:

Nu därför, o Sköna!

Öss myrtenbeskruda!

Så Sonnettino, och drog Konstanza uti kabinettet;

Men när de kämpande skådade det, de störtade
efter,

40.

På Sonnettino, som värjde med mod sitt rod-
nande byte

För de nakna Berserkerna. Dock det häftiga
bullret

Spriddes ifrån Konstantias rum till ändan af huset,
Och uppväckte ur rolig sömn den stränge för-
myndarn —

Han, ej besinnande rätt hvad han ärnade, sina
pistoler

45.

Tog, instörtade, jagade ut ur huset på gatan

Alla kämparna, hvilka, i rasande harm vid
hvarandra

Kedjande sig, omvacklade vildt, som i stormen
en väplings

Bläd, och väckte med larm och rop grännskapet
ur hvilan.

Rundt omkring sig öppnade strax hvarst fönster
i nejden

50.

Och uppfylldes med skådande män och spejande tärnor.

Tärnorna dock bakom gardiner, bakom jalousier,
Smögo sig, då de förnummo, hur kampen var
alltför naturlig,

Och rúndtom nedskyndade män till fridens be-
medling —

Dem det lyckades ock, och snart hvar krigare
följdes 55.

Hem till sitt, omringad utaf hänskrattande skaror.

Men mörklockiga Var, de älskandes trohets-
gudinna

Åter till Asgård flög, med fröjd der helsad af
Brage.

Snart från öster Mundilfars förtjusande dotter,
Solen, spridde sin glädje i luft och i haf och
på jorden, 60.

Och i sitt ljudande horn den vidt kringseende
Heimdall

Bläste, och kallade Asarna hop till tings, vid
den helga

Urdarbrunnen, och vid de mäktiga Nornornas bo-
ning.

Dit kom Brage, och log för det lyckade natt-
äfventyret,

Vanadis gret deremot sin Konstantias rykte och
och heder 65.

Gifna till pris åt de sqvallrande småstadsboernas
tunгор.

Frigga frågade snart, hvi hon gret; då berättde
Freja

Brages list, och deröfver för alla Asynior och Asar
Högt hon beklagade sig, ja för Urd, Verdandi
och Skulda.

Dock så svarade Frigga nu, den höga Gudinnan, 70.
Hon, som de stundande öden vet, fast sällan dem
röjer:

Flickan hon försvarat

Freja icke gråte! —

Ej de ädla känslors

Älskliga Gudinna

Vanadis ej värdig,

Var dess sköna gunstling!

Brage ej berömma

Skall det Dvergars bländverk

Han, den höga sångens

Herrskare begagnat;

Ej att Neckens trollspel

Tvang i dårlig tjusning

Emblas svaga ätt!

Jote är ju Necken,

Jotafränder Dvergars;

Asagudar anstod

Aldrig Jotars hjelp!

Brage ej berömma
 Skall, att rusets bistånd 90.
 Mot den sköna Freja
 Skänkte segerlönen:

Högre värd än horndryck
 Harpans klang han skatte!

Så var Friggas svar, den höga och visa Asy-
 nians 95.

Hon, som de stundande öden vet, fast sällan dem
 röjer —

Men på sin harpa Brage grep en mängd af missljud,
 Och de hulda ögonens par blygt Vanadis nedslog.

Spådomen började sannas strax; ty just som i
 Asgård

Frigga den talade, blef Leonardo ur morgonens
 slummer 100.

Väckt af ett bud, som från Konstantias boning
 hans kläder

Återbar; och nu, när han såg tillbaka i tankan,
 Rodnande, svor han så heligt och högt (och han
 van var att hålla,

Hvad han lofvade); att ej mer sig berusa i
 dryckjom;

Äfven han brodren Nikanor besökte, att honom
 förmå till 105.

Samma ed; ty han trodde, att blott vinruset Ni-
 kanor

Jagat ur fredlig säng till nattbesöket och striden.

Dock förvånad hörde han nu Niskanor berätta
Om den syn, som honom förledt: om Dvergar
och helgon;

Spöken och dödas ben, och hans otur i spelet
med andar. 110.

Men Leonardo, som var filosof, så svarade ifrigt:

Hvad är en ande? Blott en kroppslig dröm!
En Dverg? Blott en koloss i villans töcken!
Mins hvar du är, när yran ropar "glöm!"
Var vis; och fly dig skola dårars spöken! 115.

Rätt mången förr en skatt i drömmen fått
Som du, och mist den först, när han blef
vaken;

Rätt mången förr har klädd till hvila gått,
Och vaknat upp beskrattad trött och naken.

Det gäckeri, som du utom dig trott, 125.
Slöts i din egen rusuppfyllda hjerna,
Och dina gastar blott i skimret bott
Af din inbildnings magiska lanternä.

Som hafvet, prydt i purprad morgonluft;
Inom sig döljer faran dock och nöden, 125.
Så bålen: dyk deri — och ditt förnuft,
Om ej du själf — skall säkert finna döden!

Men lär häraf, hvad vådor rankan bär,
Hur ock en vis för hennes doft kan falla!

Lär det! Och så, hvart rus din afsky svär! 130.
 En dårskap, en, må frelsa dig från alla! —
 Så Leonardo. Men Ijust af hans tal blef tröstad
 Nikanor,
 Slog drömbilderna bort, svor drufvan sin eviga
 afsky,
 Och fullkomligt botades när dödgräfvarn i *Antons*
 Steg, med hans kläder och pengar och ur och
 allt hvad han bortspelt, 135.
 In, förklarande hur allting på en grafsten var
 hittadt,
 Och hur Nikanor förmodligen der det lagt i sin
 sömngång.

Men som en hvirvelvind far gycklande in bland
 aspars
 Löf, och de alla berätta i hast hvarannan om
 gästen,
 Så uppmanade nu det sällsamma nattäventy-
 ret 140.
 Alla tungor i stan att hvifta i sqvallrande ifver;
 Ut Konstanza ej vågade sig, och den vrede för-
 myndarn
 Spejade kring i hamnen, om ej der finnes en
 sjöman,
 Som med hans myndling ville sin färd åt frem-
 mande kuster
 Styra: Omsider han fann en kapten, som vidt
 kring hafven 145.

Ärnade sig åt Gangens strand och det rika Kalkutta.

Snart man kom öfverens; och Konstanza sig fanr i sitt öde,

När hon kaptenen beskådat (till middag han åt hos förmyndarn);

Ty han var manligt skön, och glad och ung, och en rik man,

Och erbjöd sig att bo i det präktiga Indien med flickan. — 155.

Allt var således i ordning, och nu man väntade vind blott.

FEMTE SÅNGEN.

AFSKEDET.

Men i lunden omkring Konstantias ensliga bönning

Smög Sonnettino, så tyst mot aftonen, forskande ängsligt

Om den bedräfliga nattens följd. Dock länge förfärfves

Väntade han; mot midnatten först den sköna ur fönstret

Gråtande såg, och vinkade rädd, och kastade yarsamt

Ner ett bref; Sonnettino det tog och skyndade hemåt.

I det brefvet berättade nu Konstanza, hvad öde Henne Förmyndarn beredt, och i natt hur föras hon skulle

Oförmärkt på skeppet, som gått till en vik i nejden,

Och som lyfte i morgon sitt ankar, om östan var gynnsam. 10.

Strax Sonnettino flög till Nikanor och till Leonardo

Att berätta för dem, hur de alla mistade flickan.

Men Leonardo begett sig på nya nattliga ströftåg,

Att omöjligt var för någon att vandraren träffa,

Och vid en verklig faraobank Nikanor fördjupad 15.

Satt, dit ej Sonnettino som okänd, förmådde att tränga.

Mynt han väl bjöd den polisbetjent, som bevakade dörren;

Men förjäfves, och ledsen och trött han vandrade hemåt,

Kastade sig på en soffa, och njöt blott kort och med oro

Sömnens gäfva; ty tidigt han gick till viken i nejden, 20.

Att Konstantia se än en gång, förrän dem emellan

Låg en omätlig rymd af vågor och öknar och länder. —

Sorgsen gick han, och stum, utåt den ensliga kusten —

Spridda skyar i öster ännu kring klippornas spetsar
Hvilade; grå, ej färgade än af morgonens purpur;

Och i väster ännu; vid randen af vågorna, månen
Sjunkande speglade sig, bland rymdens tusende stjernor:

Vinden sof och som hafvets rund, så var stranden i hvila.

Dock när han nalkades fartyget, stod Konstanza på däck, —

Ensam, blickande tyst åt strandens klippor och alar,
Och i en häck Sonnettino sig gömde, att henne betrakta

Obemärkt: hon var skön, bland himlens tusende stjernor —

Snart nu rodnade mildt, omkring bergspetsarna, molnen,

Och Konstanza med svärmod så upphöjde sin stämma:

Farväl då, moderliga strand! J vågor
Som sköljen den! Du strandens blyga blomma!

Farväl, du Nordens friska fria himmel! —

J, som beredt min glada barndoms morgon,
 J, som mig lärde frid och fröjd, och kärlek!
 O, faren väl för evigt! Ack — för evigt!

Ifrån min trånblick viken J för evigt; 40.
 Mig fjerran vinden för på vilda vågor,
 Till andra folk — Männ ock till annan
 kärlek?

O nej! Ej så, som förr! — Den unga
 blomma,

Som floden ryckte lös en regnig morgon,
 Fortärs vid andra dagens klara himmel! — 45.

Så blå, så stjernbeprydd är *Indiens* him-
 mel,

Så *han* en bild af något högt och evigt;
 Men ack: *hans* stjernor lyste ej *min* morgon! —
 Skön lotos-ramen är kring Gangens vågor;
 Mer mig dock nordens barn — du minnets
 blomma! — 50.

Glömd — som Konstanza och som hennes
 kärlek.

Så Konstanza; men gråtande flög Sonnetino
 ur häcken

Fram, och ropade vildt åt den gladt förvånade
 flickan:

Nej! icke glömd! Än minnes *en* din kärlek
 Ser mellan molnen azurn af dess himmel, 55.
 Och andas doftet af dess brutna blomma —

Dig skall jag minnas — dig — och ljuft och evigt!

När stormen väcks på lifvets midnattsvågor,
Jag mins den sol som rosenkrönt min morgon.

Och återglansen så af glädjens morgon, 60.
Den glans som spriddes af vår tysta kärlek,
Förgylla skall det vreda djupets vågor,
Och byta om den sorgsna jord till himmel,
Och himlen till en Edens park, der evigt
Jag dig ser högst bland tusen blommor blom-
ma, 65.

Farväl då! — Dig ej värdig, känselblomma!
Är nordens luft, den kalla. — Indiens morgon
Skall utslå dina fina blan för evigt.
Din blicks safir, i en oändlig kärlek
Skall ofverglänsa högt Suryas himmel,
Och, tjusade, dig famna Gangens vågor. 70.

Men när de susa "kärlek" dessa vågor,
O! mins då den, hvars himmel purpras evigt
Af blomman, som du gaf en salig morgon! —

Så Sonnettino. Men nu från klipporna blicka-
de solen 75.
Ned, och utåt det oändliga haf. Den vaknade
östan

Kom från höjderna, ruskande glad löfkronor och
buskar;

Vinkande hafvets män till sjöss med fladdrande
flaggor;

Och den bergomkransade bugt, af båtar och jullar
Fylldes och lifvades snart. Upp kommo äfven
på däck 80.

Till Konstanza, kapten och matroser, alla be-
ställsamt

Görande skeppet klart; snart halades ankaret
tungt upp,

Snart uppsvällde af strykande vind de hissade
seglen,

Och från kusten med fräsande fart nu fartyget utsköt.

När att betrakta sjön kapten då längst bort i
förn gick, 85.

Smög sig Konstanza bakom fockseglet, åt Son-
nettino

Vinkande, och åt sitt land, det sista — det sorg-
liga — afsked.

Dock med fräsande fart sköt fartyget längre och
längre

Ut i det ändlösa haf, men haf och rymd Son-
nettino

Tyckte likväl sig sluta uti vidt famnande ar-
mar, 90.

Medan ännu Konstanza han såg på däck, och
medan

Seglet, det hvita, han skådade än i mörkblå
luften.

Snart det minskades dock; snart längst vid ran-
den af hafvet
Låg som en punkt af snö. Snart den försvann
med en ljusblick,
Och den blå oändliga rymd var allena att
skåda. 95.

UPPLYSNINGAR.

FÖRSTA SÅNGEN, 1 sidan, 1, 3 och 7 versraderna. Brage var i Nordiska mytologien icke blott skaldkonstens, utan äfven dricksgillenas Gud; hvarföre äfven ett visst slags drickskärl eller horn kallades Bragebägaren.

— 1 s. 4 o. 9 v. Sessrum var namnet på en sal, i den borg som beboddes af Freja eller Vanadis, Gudinnan för vänskap, kärlek, godhet och alla ädlare känslor, samt den skönaste och huldaste bland Asyniorna.

— 2 s. 5 o. 15 v. Konstanz, Leonardo, Sonnettino, Nikanor. Om Läsaren antingen anser dessa karakterer för idealer eller karrikatyren, så erkänner Författaren sig hafva misstecknat dem; ty vid utkastet till dessa figurer var sanning—utan tadel och utan beröm — allt hvad han eftersträfvade. Tilläfsventyrs torde någon, i anledning af en sådan förklaring misstänka, att en verklighet utgör grunden för denna saga; liksom en karakter ej kunde vara enkelt sann, utan att afspegla en gifven individ. Att en flicka på samma gång har tre älskare:

att dessa oförmodadt träffas hos den sköna, och genom svartsjuk öfverilning röja allt för hennes stränge förmyndares; detta är ett äfventyr, som upprepats mångfalldiga gånger i romaner, på teatern och i verlden. Ämnet är således hvarken nytt eller eget; behandlingen framställer det endast ur en egen synpunkt, och Författaren tviflar att någon ur denna synpunkt skall upptäcka en fullt liknande urbild i verklighetens område.

Man har föreslagit Författaren att utbyta de Italienska namnen Leonardo, Konstanza, m. m. mot i Sverige mera allmänt bekanta, såsom Alexander, Polykarpus, Charlotta, Matthias, o. s. v., men han har ej trott sig böra följa detta råd, då de föreslagna äro likaså utländska som de här brukade. Med forngöthiska namn åter, i förening med de äldriga myterna, skulle han flyttat scenen tillbaka i tidevarf, till hvilka händelsen icke passar. Den Läsare som emedlertid älskar de föreslagna ändringarna, kan sjelf, med föga möda, under läsningen verkställa dem.

— — 3 s. 26 v. Tyr var Nordens krigsgud. En bokstaf i runalfabetet förde äfven Tyrns namn,

namn, och denna runa ristade män för att få seger. Här kunna dock förstås alla slags andra segerrunor som i forntiden nyttjades.

— — 3 s. 29 v. *Dvergar*. Små mytologiska väsenden, och symbolerna af skicklighet i mekaniska arbeten, äfvensom af list och gäckeri. Deras boning var i djupet af bergen och under stora stenar, och deras hy — likasom dräkt — var svart. Då nordens munkar i sednare tider sökte ett stöd för katolicismen genom förvandlingen af fornålderns mytologi i helvetets, förbytte de dessa *Dvergar* i tomtgubbar.

— — 3 s. 30. 34 v. *Valkyrior* kallades de Gudinnor hvilka Asahems Öfverkonung Oden kringände i striderna, att utkora sådana hjeltar som voro värdiga att få falla på ärans fält, och förflyttas i de o-dödliga krigarnes sal *Valhall*.

— — 6 s. 79 v. *Alfer*. *Forngötens Genier*, *Skyddsväsen*, o. s. v. — De voro eviga barn, af öfverjordisk skönhet, och deras dräkt var glänsande hvit. Munkarne förbytte dem i *Elfvor*: hvaraf vi ännu bibehållit ordet *Elfdans*.

ANDRA SÄNGEN 9 sidan, 20 v. Vettar. Så kallades de väsenden, som skyddade redan bildade naturting, och sörjde för deras bestånd. Bergen hade sina, träden sina, o. s. v.

— 9 s. 21 v. Necken var Rångens, eller musikens Skyddsväsen, och af äldre härkomst än Asarna, det vill säga af Jotarnas —urämnets—materiens—ätt, eller det slägte som stög i evig strid med Asarna. Traditionen berättar Necken kunna efter behag formå lefvande och listosa ting att genom dans eller på annat sätt uttrycka känslor vid hans spel. Munkarna hafva förvandlat Necken i ett så kalladt Sjørå, Strömkarl eller Hafsfru, samt Vettarne i Skogsrån Bergsrån och Löfjerskor—allt troll, som ej äsyfta annat än att skada den värnlöse eller enfaldige.

— 11 s. 41 v. Hl är var vattnets Gud.

— 15 s. 142 v. Montiel. Då Cervantes beskriver Don Quixotes—Riddarens af ängsliga figuren—vapenvakt och dubbing, nämner han väl icke värdshuset der detta uppträdde förefaller, men omtalar blott att Riddaren dagen han anlände dit, öfverfor Montiels fält; och att sluta härifrån, låg värdshuset förmodligen på detta fält, eller i dess granskap—

om annars historisk visshet med något skäl kunde komma i fråga angående denna bi-omständighet.

— — 18 s. 204 v. I Persiska hafsviken anses Orientens rikaste perlbankar vara belägna; och i Ormus, som ligger vid denna viks öppning åt Hindusjön, drifves den största handel med perlor, fiskade i viken.

FJERDE SÅNGEN 18 s. 203 v. Solen var dotter—likasom Månen son—af Mundilfar.

— — 35 s. 60 v. Heimdall kallades väktaren öfver regnbågebron Bifrost, hvilken bro förenade himmelen med jorden. Heimdall sad es hundrade mil vidt—om natten som om dagen, och kalla Gudarna till tinget genom blåsning i sin basun Gjallarhorn, hvilken hördes kring hela världen.

— — 35 s. 63 v. Ödets mör Nornorna, hette Urd, Verdandi, och Skulda eller Skuld, samt voro det förflutnas, närvarandes och tillkommandes herrskarinnor. Vid Urdarbrunnen, det förflutnas källa, stod deras palats. Nornorna förenade hög skönhet med den största värdighet, och Gudarna eller Naturkrafterna voro dem, såsom de synliga representanterna af den Ewige—Osyn-

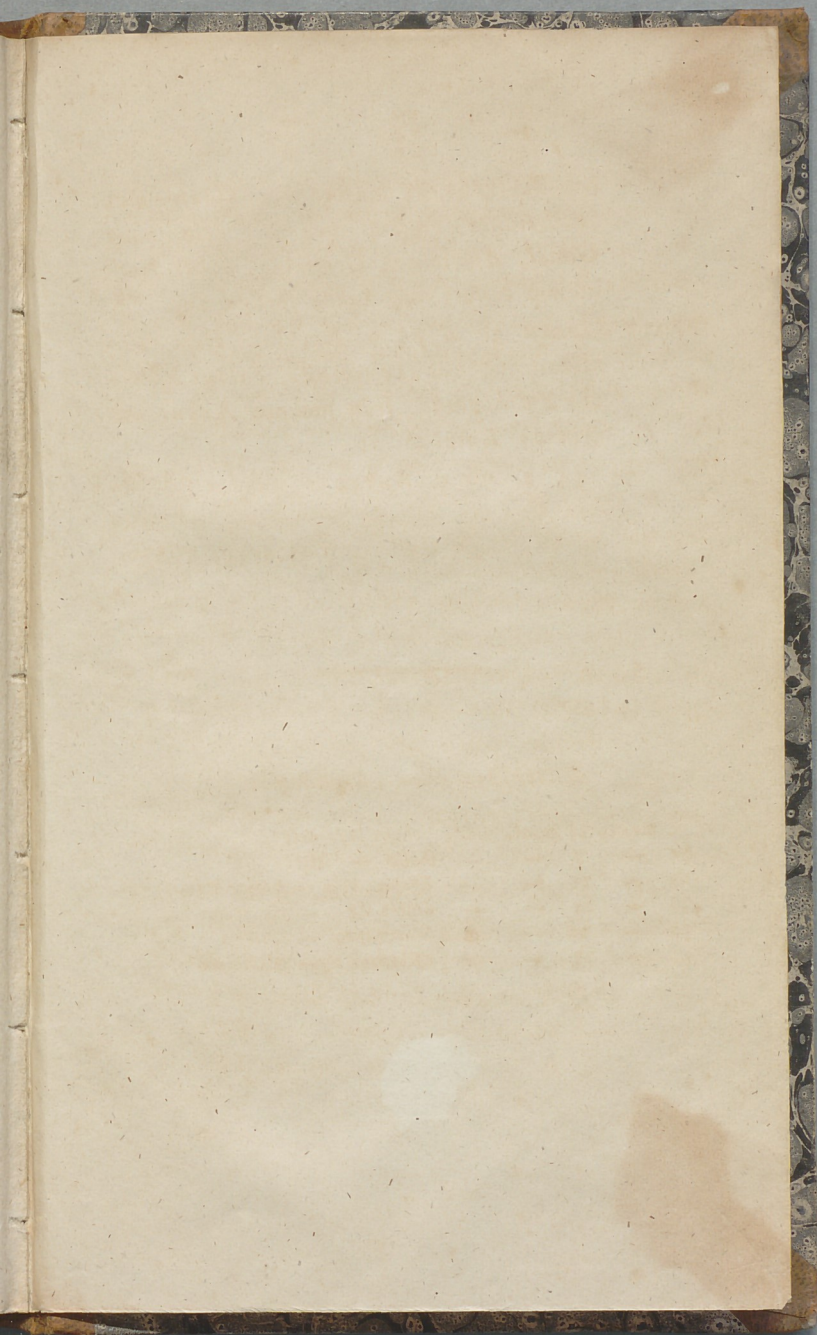
lige—Allfader, underdånige. Oden—den
intellektuella kraften—och Frigga hans
Gemål, Asynioruas Drottning, kände Nor-
nornas beslut; men kunde förtiga dem.

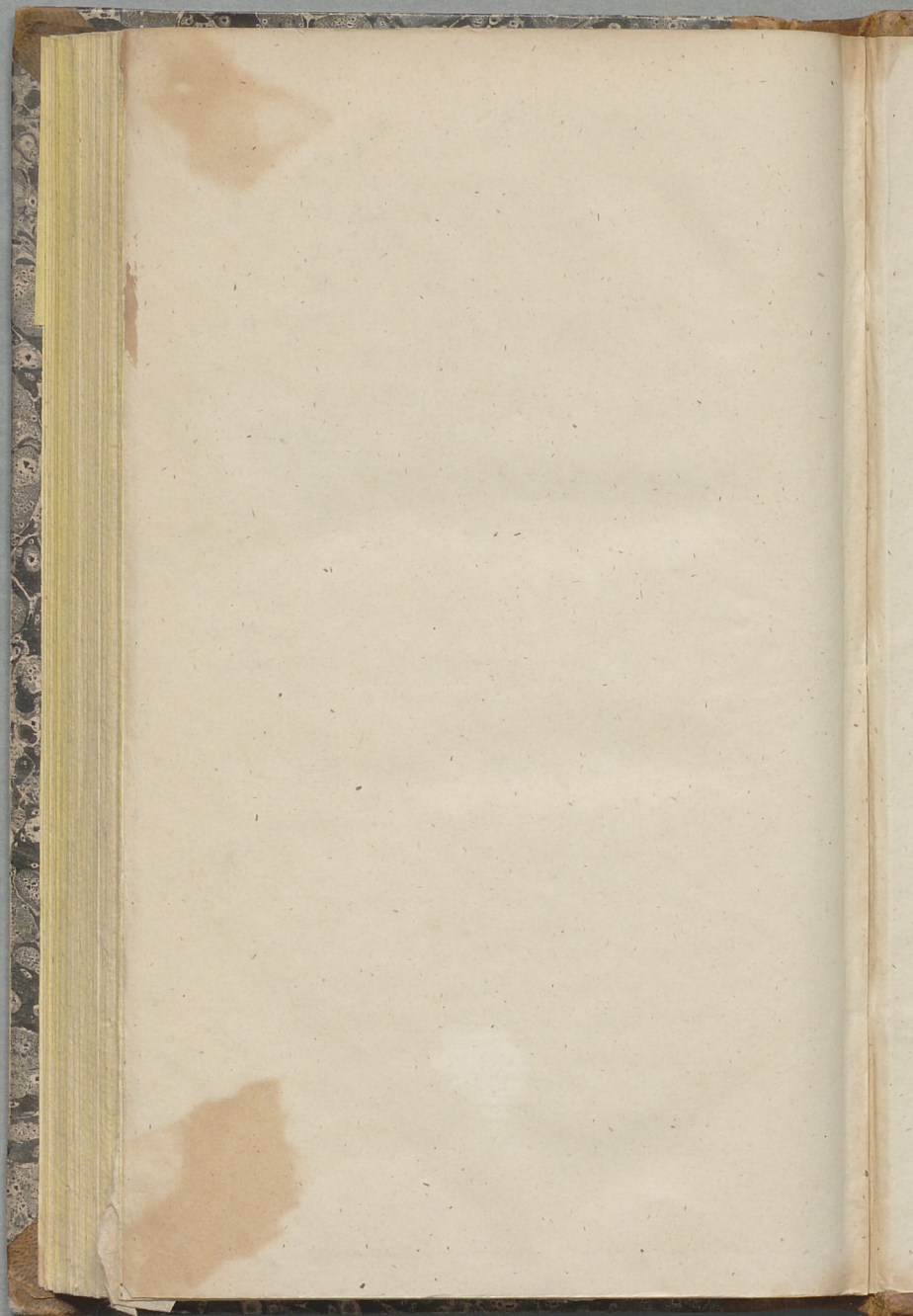
FEMTE SÅNGEN 36 s. 84 v. Embla. Hela men-
niskoslägtet härstammade, enligt Nordi-
ska Fornsägorna, från mannen Askur och
qvinnan Embla.

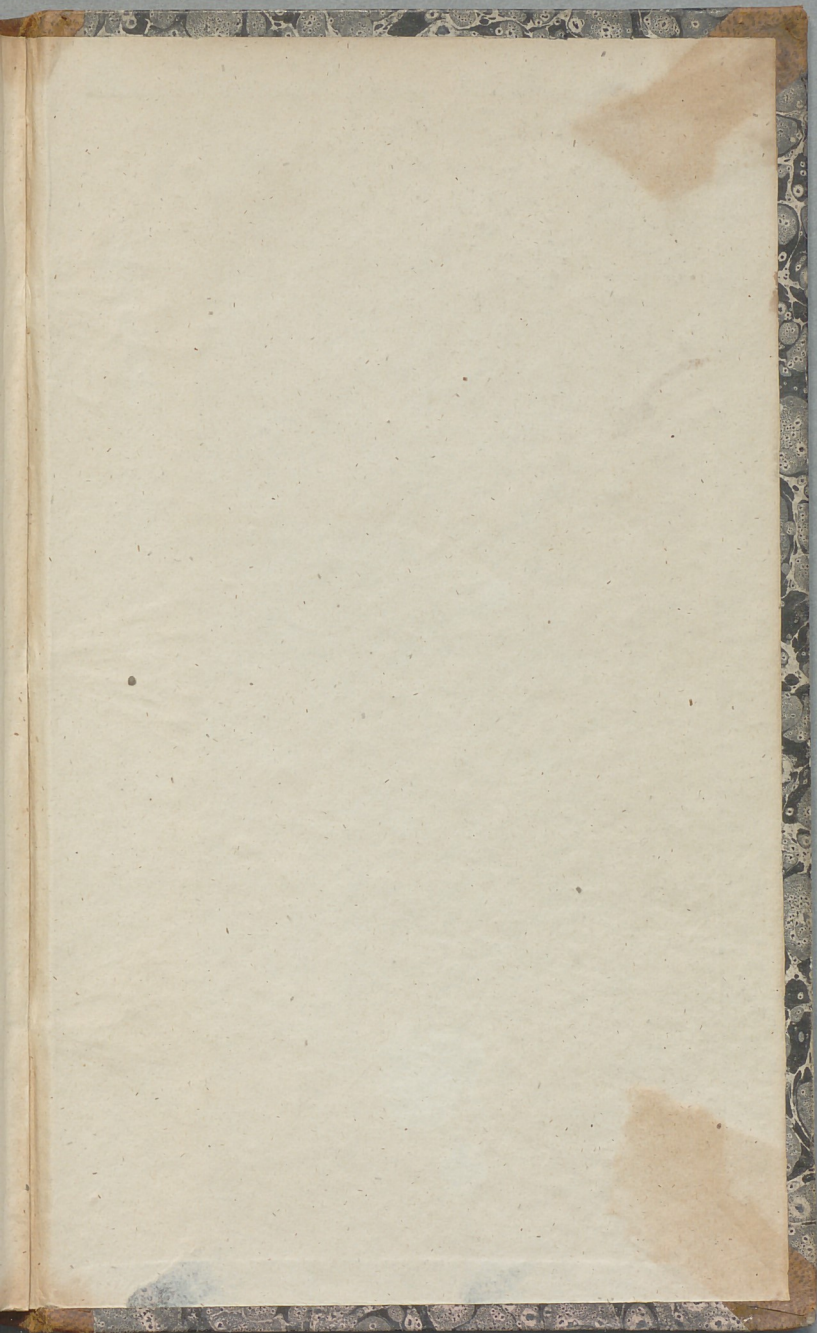
— 44 s. 70 v. Surya är namnet på So-
lens Gud uti Indiska mytologien (*Works
of William Jones, Vol 1. p. 268*).

Rättelser i en del exemplar:

5	Sidan,	23	raden.	står:	hennes	läs:	dess
11	—	7	—	—	Holär	—	Hlär
13	—	11	—	—	börjar, röja	—	börjar röja ³
16	—	14	—	—	drömt sig	—	sig drömt
30	—	20	—	—	ljummande	—	ljumma
31	—	11	—	—	sällamma	—	sällsamme

www.books2ebooks.eu